

JÉZUS KORAI FELNŐTTKORA

A HOGY a názáreti Jézus megkezdte a felnőttkori életének első éveit, addig is és azután is úgy élt, ahogy egy rendes és átlagos emberi életet élnek a földön. Jézus úgy jött e világra, ahogy a többi gyermek; semmi köze sem volt a szülei kiválasztásához. Ő választotta e különös világot, mint a bolygót, ahol teljesíti a hetedik és egyben utolsó alászállását, a halandói húsvér testhez hasonló alakban való megtestesülést, de egyébként természetes úton jelent meg a világon, a teremtésrész gyermekeként nőtt fel és úgy küzdött a környezeti nehézségekkel, ahogy más halandók is teszik ezen a földön és a hasonló világokon.

² Mindig tartásatok szem előtt a Mihály-féle urantiai alászállás kettős célját:

³ 1. A halandói húsvér testbeli emberi teremtmény teljes élete megélésének megtapasztalása, a fennhatóságának kiteljesítése a Nebadonban.

⁴ ¶ 2. Az Egyetemes Atya kinyilatkoztatása az idő és tér világainak halandó lakói számára és e halandóknak még eredményesebb módot mutatni az Egyetemes Atya jobb megértéséhez.

⁵ ¶ Minden más teremtményi haszon és világegyetemi előny véletlen jellegű és másodlagos volt a halandói alászállás e fő célkitűzéseikhez képest.

1. A HUSZONEGYEDIK ÉV (KR.U. 15)

¹ A felnőttkorba lépéssel Jézus hozzáfogott ahhoz a komoly és teljes mértékben öntudatos feladathoz, hogy kiteljesítse az ő értelmes teremtményei legalsóbb rendű formájának életével kapcsolatos ismeretek elsajátításának megtapasztalását, amely által véglegesen és teljesen elnyeri a jogot a maga teremtette világegyetem feletti korlátlan uralkodásra. E feladathoz a kettős természetének teljes tudatában kezdett hozzá. De eddigre e két természetét már hatékonyan egygő szervezte — a názáreti Jézussá.

² József-fia-Jósua nagyon is tisztában volt azzal, hogy ember, halandó ember, aki asszonytól született. Ez látszik az első címének, az *Ember Fia* címnek a választásából is. Valóban húsból és vérből való volt, és még ma is, amikor önálló hatáskörben uralja egy világegyetem végzeteit, a számos kiérdemelt címe mellett még mindig viseli az Ember Fiáét is. A szó szoros értelmében igaz, hogy az Egyetemes Atya teremtő Szava — a Teremtő Fiú — „hússá lett és a teremtésrész embereként élt az Urantián”. Dolgozott, elfáradt, pihent és aludt. Éhséget érzett és e szükségleteit étellel elégítette ki; szomjazott és a szomját vízzel oltotta. Megtapasztalta az emberi érzések és érzelmek teljes sorát; „minden dologban megmérettetett, éppen úgy, ahogy ti”, és szenvedett és meghalt.

³ Tudást gyűjtött, tapasztalatot szerzett és ezeket bölcsességgé egyesítette, éppen úgy, ahogy a teremtésrész más halandói is teszik. Egészen a megkeresztelkedéséig nem élt

természetfeletti hatalommal. A József és Mária fiaként őt jellemző emberi felruházottságnak részét nem képező közvetítőt nem vett igénybe.

⁴ Az emberi lét előtti létezése sajátosságai tekintetében Jézus megüresítette magát. A nyilvános munka megkezdése előtt az emberekkel és történésekkel kapcsolatos tudását teljes mértékben maga korlátozta. Igazi ember volt az emberek között.

⁵ ¶ Mindörökké és dicsőségesen igaz: „Olyan magas urunk van, akit meg tudnak érinteni a mi gyengeségeink. Olyan Fejedelmünk van, aki minden tekintetben megmérettetett és megkísértetett, ahogy mi is, mégis bűn nélküli ő.” És mivel ő maga is szenvedett, megmérettetett és kipróbáltatott, bőséges az ő megértése és segédkezése azok iránt, akik összezavarodottak és csüggedtek.

⁶ ¶ A názáreti ács most már teljesen megértette az előtte álló munkát, de úgy döntött, hogy az emberi életét annak természetes menete szerint éli meg. És e dolgok némelyikében ő valóban példa a halandó teremtményei előtt, pontosan úgy, ahogy fel is van jegyezve: „Ugyanazt a lelkületet ápoljátok magatokban, mint amely Krisztus Jézusban is volt, aki, lévén Isten természetű, az Istennel való egyenlőséget nem tartotta furcsa dolognak. Hanem kis jelentőségűvé tette magát és teremtményi alakot öltve az emberekhez hasonlóként született meg. És külsőre emberként megjelenve, megalázta magát és engedelmeskedett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig.”

⁷ Úgy élte a halandói életét, ahogy az emberi család minden tagja is éli az övét, „aki a húsvér testbeli napjai során oly gyakran ajánlott fel imákat és fohászokat, még erős érzelmek és könnyek között is, Őhöz, aki meg tudja menteni minden rossztól, és az ő imái azért voltak eredményesek, mert hitt”. Minélfogva megillette őt *minden szempontból*, hogy a testvéreihez hasonlóvá váljon, hogy az ő irgalmas és megértő fejedelmi uruk lehessen.

⁸ Az emberi természetét illetően sohasem voltak kétségei; az magától értetődően és mindig jelen volt a tudatában. Az isteni természetét illetően azonban mindig helye volt a kétségnek és a feltételezésnek, legalábbis így volt ez a megkeresztelkedéséig. Az isteniségének ön-kiteljesítése lassú és emberi nézőpontból természetes evolúciós megnyilatkozás volt. Az isteniség e kinyilatkoztatása és ön-kiteljesítése Jeruzsálemben kezdődött, amikor még tizenhárom éves sem volt s amikor sor került az emberi létének első természetfeletti eseményére; és az isteni természetének önnön kiteljesítését elindító ezen élmény betetőzésére akkor került sor, amikor a húsvér testbeli léte alatti második természetfeletti élmény megtörtént, az a mellékesemény, mely a János által való megkeresztelését kísérte a Jordánban, mely esemény az ő nyilvános segédkezési és tanítási létpályájának kezdetét jelezte.

⁹ E két mennyei látogatás között, melyek közül az egyikre a tizenharmadik életévében, a másikkra pedig a

megkeresztelésekor került sor, a megtestesült Teremtő Fiú életében nem történt semmi természetfeletti vagy emberfölötti. Ettől függetlenül a betlehemi csecsemő, a gyermek, az ifjú és a názareti férfi valóságban a világegyetem megtestesült Teremtője volt; de egyszer sem használta bármiképpen e hatalmat, és az emberi életének megélése során egészen addig a napig, amikor János megkeresztelte, nem is vette igénybe a mennyei személyiségek útmutatását, kivéve az őrangyal-szeráfját. És mi, akik tanúsítjuk, tudjuk mit beszélünk.

¹⁰ És mégis, a húsvér testbeli életének éveit végig valóban isteni volt. Ténylegesen is ő volt a paradicsomi Atya egyik Teremtő Fia. Amikor végül elindult a nyilvános létpályáján, miután a szó szoros értelmében kiteljesítette a fennhatóság megszerzéséhez szükséges tisztán halandói tapasztalását, nem habozott nyilvánosan is tudatni, hogy ő az Isten Fia. Nem habozott kijelenteni, hogy „én vagyok az alfa és az ómega, a kezdet és a vég, az első és az utolsó”. A későbbi időben nem tiltakozott, amikor úgy nevezték, mint a Dicsőség Ura, a Világegyetem Ura, a teremtésösszesség Úr Istene, Izráel Szentje, a mindenek Ura, Urunk és Istenünk, a velünk lévő Isten, olyan névvel bír, mely fölött van minden névnek minden világon, a világegyetem Mindenhatósága, e teremtésösszesség Világegyetemi Elméje, Akiben benne rejlik a tudomány és a bölcsesség minden kincse, Annak teljessége, aki minden dolgot kitölt, az örökkévaló Isten örökkévaló Szava, Ő, aki minden dolog előtt volt és akiben minden dolog fennáll, a mennyek és a föld Teremtője, a világegyetem Megtartója, az egész föld Bírója, az örök életet Adó, az Igaz Pásztor, a világek Megszabadítója és az üdvözülésünk Vezére.

¹¹ ¶ Sohasem tiltakozott e címek egyike ellen sem, melyekkel az után illették, hogy átlépett a tisztán emberi életéből ama későbbi életébe, amikor teljesen tudatosult benne az ő isteniség-szolgálat az emberiségben és az emberiségért, és az emberiségnek e világon és minden más világ számára. Jézus a neki felkínált címek közül csak egy ellen tiltakozott: amikor egyszer Immanuelnek szólították, csak annyit felelt, „Az nem én vagyok, hanem a bátyám.”

¹² Jézus mindig, még az után is, hogy megkezdte a nagyszabású életét a földön, engedelmesen alávetette magát a mennyei Atya akaratának.

¹³ A megkeresztelkedése után nem is gondolt olyasmire, hogy engedélyezze az őszinte híveinek és a hálás követőinek, hogy imádják. Még amikor a szegénységgel küszködött és a két kezével keményen dolgozott, hogy kielégítse a családja életszükségleteit, már akkor erősödött benne a tudat, hogy ő az Isten Fia; tudta, hogy ő alkotta a mennyeket és magát e földet is, épp amelyen most az emberi lét él. És a mennyei lények seregei szerte a nagy és szemlélődő világegyetemben hasonlóképpen tudták, hogy e názareti férfi az ő szeretett Fejedelmük és Teremtő-atyjuk. Feszült várakozás járta át a Nebadon világegyetemet ezekben az években; minden mennyei szem folyamatosan az Urantiára — Palesztinára — szegeződött.

¹⁴ ¶ Ebben az évben Jézus Józseffel ment Jeruzsálembe a páska-ünnepre. Lévén, hogy Jakabot is ő vitte el a templomi felavatásra, a kötelességének tartotta, hogy így tegyen Józseffel is. Jézus sohasem mutatott részrehajlást a családjával kapcsolatos dolgokban. Józseffel a megszokott, Jordán völgyi útvonalon ment Jeruzsálembe, de Názáretbe a Jordántól keletre eső útvonalon tért vissza, mely Amathuszon át vezetett. A Jordán mentén lefelé haladva Jézus elmesélte Józsefnek a zsidó történelmet, a visszaúton pedig mesélt neki Ruben, Gád és Gileád híres törzseiről, melyek a hagyomány szerint itt, a folyótól keletre eső vidékeken éltek.

¹⁵ József számos célirányos kérdést tett fel Jézusnak az életküldetését illetően, de e kérdések többségére Jézus csak annyit volt hajlandó válaszolni, hogy „még nem jött el az én időm”. E bensőséges vitákban azonban elejtett számos olyan szót, melyekre József visszaemlékezett a későbbi évek mozgalmas eseményei során. Jézus Józseffel együtt a három barátjánál, Betániában töltötte ezt a páska-ünnepet, amint az szokása volt, amikor csak Jeruzsálemben járt e megemlékezési alkalmakkor.

2. A HUSZONKETTEDIK ÉV (KR.U. 16)

¹ Ez az év azok közé tartozott, amelyek során Jézus öccsei és húgai a kamaszkor gondjainak és alkalmazkodásainak problémái által jellemzett megpróbáltatásokkal és gyötrelmekkel szembesültek. Jézus öccsei és húgai most hét és tizennyolc éves kor között jártak, és sok munkát adott neki, hogy segítse őket az értelmi és érzelmi életük nyiladozása alatt. Így tehát úgy kellett megbirkóznia a kamaszkori problémákkal, ahogyan azok az öccsei és húgai életében megnyilvánultak.

² Simon ebben az évben fejezte be a tanodát és állt munkába Jézus régi gyermekkori pajtásával és mindig résen lévő védelmezőjével, Jákobbal, a kőművessel. Több családi tanácskozás eredményeként úgy döntöttek, hogy nem volna bölcs dolog, ha minden fiú ácsnak állna. Úgy gondolták, hogy a mesterségek körének bővítésével felkészülhetnek arra, hogy egész épületek felépítésére szerződhesse- nek. Megismételjük, hogy nem mindannyiuk munkaideje volt teljesen kitöltve, mert korábban hármójuk is teljes munkaidős ácsként dolgozott.

³ Jézus ebben az évben is folytatta a házi ácsmunkákat és asztalosmunkákat, de az ideje nagy részét az átutazókat kiszolgáló javítóműhelyben töltötte. Jakab ekkor kezdett el kijárni hozzá az üzletbe részidőben. Az év második felében, amikor nemigen akadt ácsmunka Názáretben, Jézus Jakabra bízta a javítóműhelyt és Józsefre az otthoni munkapadot, míg ő maga átment Szefforiszba, hogy ott egy kovács mellett dolgozzon. Hat hónapon át dolgozott fémekkel és komoly szakértelemre tett szert az üllő melletti munkában.

⁴ ¶ Mielőtt hozzákezdett volna a szefforiszi új munkájához, Jézus megtartotta a rendszeres családi tanácskozások egyikét és Jakabot, aki akkoriban éppen elmúlt tizennyolc

éves, mint a család megbízott vezetőjét ünnepélyesen beiktatta. Őszinte támogatásáról biztosította az öccsét és teljes együttműködést ígért neki és határozott engedelmességi ígéretet vett Jakab számára a család minden egyes tagjától. Ettől a naptól fogva Jakab viselte a teljes anyagi felelősséget a család iránt, Jézus pedig hetente teljesítette az anyagi hozzájárulást az öccsének. Jézus többé nem vette át Jakabtól az irányítást. Mialatt Szeferiszban dolgozott, minden éjszakára hazatérhetett volna, ha a szükség úgy hozza, de inkább tudatosan távol maradt, hivatkozva a rossz időre és egyéb okokra, de az igazi oka az volt, hogy felkészítse Jakabot és Józsefet a család iránti felelősség viselésére. Szombatonként Jézus hazatért Názáretbe, és amikor szükség volt rá, hétköznap is, hogy megfigyelje, működik-e az új terve, s hogy tanácsot adjon és egyéb hasznos javaslatokat tegyen.

⁵ ¶ Léván, hogy a hat hónap nagy részét Szeferiszban töltötte, ez Jézus számára új lehetőséget teremtett arra, hogy jobban megismerje a nem-zsidók életszemléletét. Nem-zsidókkal dolgozott, velük élt együtt, és minden lehetséges módon közéről és alaposan megfigyelte a nem-zsidók életmódbeli és gondolkodási szokásait.

⁶ A Heródes Antipász szűkebb hazáját jelentő város erkölcsei alapelvei oly messze alulmúlták még az átutazóktól szenvedő Názáretét is, hogy a hathónapos szeferiszi ottlét végén Jézus bizony nem habozott indokot keresni a Názáretbe való hazatérésre. A munkatársainak csoportja éppen akkor kapott megrendelést közmunkára Szeferiszban és Tibériás új városában is, és Jézusnak nem akaródzott semmiféle olyan munkát vállalni, mely Heródes Antipász felügyelete alatt áll. És voltak egyéb okai is annak, amiért Jézus úgy vélte, hogy bölcsőbb hazamenni Názáretbe. A javítóműhelybe való visszatértekor már nem vette vissza a család ügyeinek személyes irányítását. Jakabbal együtt dolgozott az üzletben és amennyire csak lehetséges volt, hagyta, hogy Jakab felügyelje az otthoni dolgokat. Jakabnak a családi kiadások és a családi költségvetés feletti rendelkezési joga nem változott.

⁷ Jézus ezzel a bölcs és átgondolt tervvel készítette elő a terepet ahhoz, hogy később visszavonuljon a családja ügyeiben való tevékeny részvételről. Amint Jakab már kétéves gyakorlatot szerzett a család megbízott vezetőjeként való működés terén — és ez két teljes évvel azelőtt megtörtént, hogy ő (Jakab) megházasodott volna — Józsefet bízta meg a háztartási pénz feletti gondnoksággal és a ház ügyeinek általános irányításával.

3. A HUSZONHARMADIK ÉV (KR.U. 17)

¹ Ebben az évben a pénzügyi nehézségek valamelyest enyhültek, mivel négyen is dolgoztak. Mirjámnak komoly bevételei voltak a tej- és a vajeladásból; Mártából kiváló takács vált. A javítóműhely vételárának már több mint a harmadát kifizették. A helyzet úgy alakult, hogy Jézus három hétre felhagyott a munkával és elvitte Simont a páska-ünnepre Jeruzsálembe, és ez volt a leghosszabb időtartam, melyet napi kemény munka nélkül töltött az apja halála óta.

² Jeruzsálembe a Tízváros irányában utaztak, Pellán, Geraszán, Filadelfián, Hesbonon és Jerikón keresztül. A tengerparti útvonalon tértek vissza Názáretbe, Lidda, Joppa, Cezárea érintésével, onnan pedig megkerülve a Kármel-hegyet Ptolemais és Názáret felé. Az út során Jézus alaposan megismerhette Palesztinának a jeruzsálemi térségtől északra eső egész területét.

³ Filadelfiában Jézus és Simon megismerkedett egy Damaszkuszból való kereskedővel, aki olyannyira megkedvelte a két názáreti utazót, hogy ragaszkodott ahhoz, hogy szakítsák meg útjukat az ő jeruzsálemi házábanál. Mialatt Simon ellátogatott a templomba, Jézus sok időt töltött azzal, hogy e művelt és sokat utazott emberrel a világ dolgairól beszélgessen. E kereskedőnek a tulajdonában több mint négyezer teherhordóteve volt; voltak érdeklőségei szerte a római világban és most is éppen Rómába tartott. Azt javasolta, hogy Jézus menjen vele Damaszkuszba és kapcsolódjon be az ő keleti áru-behozatali üzletébe, Jézus azonban közölte vele, hogy nem tudná igazolni azt, hogy éppen most ilyen messzire megy a családjától. De a hazafelé vezető út alatt sokat gondolt e távoli városokra és a távolnyugat és a távol-kelet messzebbre eső országaira, azokra az országokra, melyeket a csoportos utazók és a csoportvezetők oly gyakran emlegettek.

⁴ Simon nagyon élvezte a látogatást Jeruzsálemben. Annak rendje és módja szerint felvették Izrael államközösségébe a parancsolat új fiainak páska-ünnepi felavatásán. Mialatt Simon a páska-ünnepi szertartásokon vett részt, addig Jézus elvegyült a látogatók tömegében és sok érdekes beszélgetést folytatott a számos nem-zsidó áttértelemmel.

⁵ Mindeme találkozások közül talán a leginkább említésre méltó az István nevű görög férfival való találkozása volt. E fiatalember először járt Jeruzsálemben és Jézussal a páska-ünnepi hét csütörtökén találkozott. Mialatt az ásmoni palota felé sétáltak, hogy megtekintsék azt, Jézus alkalmi beszélgetést kezdeményezett, melynek az lett az eredménye, hogy kölcsönösen felkeltették egymás érdeklődését, és ebből azután egy négyórás beszélgetés kerekedett az életmódról és az igaz Istenről és az ő imádasáról. Istvánra nagyon mély benyomást gyakoroltak Jézus szavai; sohasem felejtette el azokat.

⁶ És ugyanez az István volt az, aki később hinni kezdett Jézus tanításaiban, és akinek merészsége e korai evangélium hirdetésében oda vezetett, hogy a feldühödött zsidók halálra kövezték. István némely rendkívül merész álláspontja az új evangéliumról általa alkotott nézeteket illetően ennek, a Jézussal folytatott korai beszélgetésnek a közvetlen következménye volt. De István soha még csak nem is sejtette, hogy az a galileai, akivel tizenöt évvel korábban beszélgetett, azonos azzal, akiről később azt hirdette, hogy ő a világ Megmentője, és aki miatt rövidesen meg kellett halnia, s ezzel őbelőle vált az újonnan megjelenő keresztény hit első vértanúja. Amikor Istvánnak az életébe került, hogy támadást intézett a zsidó templom és annak hagyományos gyakorlata ellen, jelen volt egy Saul nevezetű, társzi illetőségű ember is. És amikor Saul látta, hogy

e görög miként képes meghalni a hitéért, elöntötték a szívét azok az érzelmek, melyek később rábírták arra, hogy kiálljon azon ügy mellett, melyért István meghalt; belőle lett később a harcias és fékezhetetlen Pál, a keresztény valóság bölcselője, sőt talán az egyedüli alapítója.

⁷ ¶ A páska-ünnepi hetet követő vasárnapon Simon és Jézus visszaindult Názáretbe. Simon sohasem felejtette el azokat a dolgokat, amelyeket Jézus az út során tanított neki. Mindig is szerette Jézust, de most úgy érezte, hogy már kezdi megismerni az ő apja-bátyját. Számos meghitt beszélgetést folytattak, mialatt átutaztak a vidéken és mialatt az út mentén az ételeiket készítették. Csütörtökön délben értek haza, és az egész család késő éjszakáig virrasztott Simon élménybeszámolóját hallgatva.

⁸ Mária lelki nyugalomát igencsak feldúlta, amikor meghallotta Simon beszámolóját arról, hogy Jézus Jeruzsálemben az idejének nagy részét „idegenekkel, különösen a távoli országokból származókkal való ismerkedéssel” töltötte. Jézus családja sohasem tudta megérteni az ő komoly érdeklődését az emberek iránt, ama vágyát, hogy odamenjen hozzájuk, hogy megismerje az életmódjukat, és hogy megtudja, hogy mit is gondolnak.

⁹ ¶ A názáreti családot egyre inkább lekötötték a maguk közvetlen és emberi problémái; nem gyakran került szóba Jézus jövőbeli küldetése, és ő maga nagyon ritkán beszélt a jövőbeli létpályájáról. Az anyjának ritkán jutott eszébe, hogy Jézus az ígéret gyermeke. Lassan feladta azon elképzelését, hogy Jézusnak valamilyen isteni küldetést kell teljesítenie a földön, bár a hite néha erőre kapott, amikor egy-egy pillanatra felidézte Gábrrielnek a gyermek születése előtti látogatását.

4. A DAMASZKUSZI MELLÉKESEMÉNY

¹ Az év utolsó négy hónapját Jézus Damaszkuszban töltötte annak a kereskedőnek a vendégeként, akivel először Filadelfiában találkozott, amikor éppen Jeruzsálemben tartott. E kereskedő egyik képviselője kereste meg Jézust, amikor Názáreten átutazott, és elkísérte őt Damaszkuszba. E félzsídó kereskedő felajánlotta, hogy egy rendkívül nagy összeget áldoz egy vallásbölcséleti tanhely alapítására Damaszkuszban. Az volt a terve, hogy talán még Alexandriát is felülmúló oktatási központot hoz létre. És azt javasolta, hogy Jézus haladéktalanul keljen útra és keresse fel a világ oktatási központjait, előkészítve azt, hogy majdan ő lehessen ennek az új vállalkozásnak a vezetője. Ez volt az egyik legnagyobb kísértés, mellyel Jézus valaha is szembesült a tisztán emberi létpályája során.

² A kereskedő rövidesen egy tizenkét kereskedőből és pénzváltókból álló csoportnak mutatta be Jézust, akik hajlandók voltak támogatni ezen új tanoda tervét. Jézus komoly érdeklődést mutatott a javasolt tanintézet iránt, segített nekik a megszervezésével kapcsolatos tervezésben, de mindig kifejezésre juttatta azon félelmét, hogy az egyéb és meg nem nevezett, ám korábbi keletű kötelezettségei miatt nem fogadhatja el ennek a nagy horderejű vállalkozásnak a vezetését. A jövőbeli jötevője nem tágitott, és jó

fizetség mellett otthon alkalmazta Jézust különféle fordítási munkákra, mialatt ő, a felesége és a fiai és lányai megpróbálták rábírtani Jézust, hogy fogadja el a kínált megtiszteltetést. De ő nem állt kötélnek. Jól tudta, hogy a földi küldetését nem támogathatják oktatási intézmények; tudta, hogy a legkisebb mértékben sem szabad alávetnie magát az „emberek tanácsainak”, legyenek azok bármily jó szándékúak is.

³ Őt, akit a jeruzsálemi vallási vezetők elutasítottak, még azután is, hogy megmutatta a vezetői nagyságát, most a damaszkuszi üzletemberek és pénzváltók elismerték és meghívták vezető tanítónak, és tették mindezt akkor, amikor Jézus egy jelentéktelen és ismeretlen názáreti ács volt.

⁴ A családjának sohasem beszélt erről az ajánlatról, és ennek az évnek a végére Jézus már újra Názáretben volt, úgy látva el a napi feladatait, mintha sohasem kapta volna azokat a hízelgő ajánlatokat a damaszkuszi barátaitól. E damaszkuszi férfiak sem társították az egész zsidóságot felforgató későbbi kapernaumbeli polgárt azzal a korábbi názáreti áccsal, aki vissza merté utasítani azt a megtiszteltetést, melyet a közösen összeadott vagyonuk szerezhetett volna neki.

⁵ ¶ Jézusnak felettébb ügyesen és szándékosan sikerült úgy terelnie az életének történéseit, hogy azok a világ szemében sohasem kapcsolódtak egyetlen egyén dolgaihoz. A későbbi évek során sokszor hallgatta meg éppen ezt a történetet arról a különös galileairól, aki nem volt hajlandó élni azzal a lehetőséggel, hogy Alexandriával versengeni képes tanintézetet alapítson Damaszkuszban.

⁶ Arra törekedvén, hogy a földi életélményeinek bizonyos elemeit egymástól elkülönítse, Jézus határozott célt követett. El akarta kerülni ugyanis egy olyan sokrétű és látványos pályafutás felépülését, mely a későbbi nemzedékekben a tanító iránti tiszteletet kelti fel ahelyett, hogy azon igazság követésére venné rá őket, melyet megélt és tanított. Jézus nem akart olyan emberi előmenetelről emléket hagyni, mely elterelhetné volna a figyelmet a tanításáról. Már nagyon korán felismerte, hogy a követői kísértést éreznének arra, hogy egy róla szóló vallást alakítsanak ki, mely aztán versengene az országról szóló azon evangéliummal, melyet a világnak hirdetni akart. Ennek megfelelően következetesen arra törekedett, hogy a mozgalmas létpályája alatt elnyomjon minden olyasmit, amiről úgy gondolta, hogy e természetes emberi hajlam révén felhasználható a tanító felmagasztalásához, a tanításai hirdetésével szemben.

⁷ Ugyanez a szándék magyarázza azt is, hogy miért engedte, hogy különféle címekkel illessék a változatos földi életének különböző szakaszaiban. Megismételjük, hogy nem akarta, hogy bármilyen indokolatlan befolyás miatt a családja vagy mások esetleg a legőszintébb meggyőződésük ellenére legyenek kénytelenek hinni őbenne. Mindig is elutasította azt, hogy jogtalan vagy tisztességtelen előnyre tegyen szert az emberi elmével szemben. Nem akarta, hogy az emberek higgyenek benne, hacsak a szívük nem

válaszolt a tanításaiban megnyilvánuló szellemi valóságokra.

⁸ ¶ Ennek az évnek a végére a názáreti otthonuk ügyei elég simán mentek. A gyermekek felcseperedőben voltak, és Mária kezdett hozzászokni ahhoz, hogy Jézus távol van otthonról. Jézus a keresetét továbbra is átadta Jakabnak a család támogatása címén, csak egy kisebb részt tartott meg magának a közvetlen, személyes kiadásaira.

⁹ Az évek múlásával egyre nehezebben lehetett felismerni, hogy ez az ember az Isten Fia a földön. Úgy látszott, hogy egészen olyan, mint a teremtésrész egyedei, csak egy ember az emberek között. És a mennyei Atya rendelte úgy, hogy az alászállás így folytatódjon.

5. A HUSZONNEGYEDIK ÉV (KR.U. 18)

¹ Ez volt Jézusnak az első, a családi felelősségtől mentesen töltött éve. Jakab nagyon sikeresen intézte a ház ügyeit Jézus tanácsai és anyagi segítsége igénybevétele mellett.

² ¶ Az idei páska-ünnepet követő héten egy fiatalember érkezett Alexandriából Názáretbe, hogy megszervezen egy találkozót az év folyamán Jézus és egy csoport alexandriai zsidó között valahol a palesztinai tengerparton. A megbeszélés időpontjául június közepét tűzték ki, és Jézus elutazott Cezáreába, hogy találkozzon öt jeles alexandriai zsidóval, akik nagyon kérték Jézust, hogy telepedjen le a városukban vallási tanítóként, azzal kecsegtetve, hogy első lépésként ő töltené be a központi zsinagógájuk előnéklőjének helyettesi tisztét.

³ E bizottság szóvivői elmondták Jézusnak, hogy Alexandria arra rendeltetett, hogy a zsidó műveltség központjává váljon az egész világ számára; hogy a zsidó ügyek hellenisztikus irányzata gyakorlatilag már megelőzte a babiloni irányzatot. Emlékeztették Jézust a lázadás baljós hangjaira Jeruzsálemben és szerte Palesztinában, és azt bizonygatták, hogy a palesztinai zsidók bármiféle felkelése egyenlő a nemzeti öngyilkossággal, hogy Róma vaskeze három hónap alatt szétveri a lázadást, és hogy Jeruzsálemet el fogják pusztítani és a templomot le fogják rombolni, s hogy kő kövön nem marad.

⁴ Jézus meghallgatta az egész mondandójukat, megköszönte a bizalmat, és elhárítva az Alexandriába költözéssel kapcsolatos ajánlatot, lényegében azt mondta, hogy „még nem jött el az én időm”. Az alexandriaiak teljesen összezarodtak e nyilvánvaló közönytől, melyet Jézus a neki felkínált megtiszteltetés iránt mutatott. Mielőtt elbúcsúztak tőle, megajándékozták egy zacskó pénzzel az alexandriai barátai megbecsülése jeléül és kárpótlásul az idejéért és kiadásaiért, amiért Cezáreába kérték, hogy tanácskozzon velük. De a pénzt is visszautasította, mondván: „József háza sohasem fogadott el könyöradományt, és nem lehetünk más kenyerét, míg a karom erős és a testvéreim dolgozni tudnak.”

⁵ Az egyiptomi barátai hajóra szálltak és elindultak haza, és a következő évek során, amikor hírért vették, hogy a

kapernaumbeli hajóépítő milyen felfordulást okoz Palesztinában, közülük csak kevesen sejtették, hogy ő volt az időközben felnőtt betlehem-i csecsemő és ugyanaz a furcsán viselkedő galileai, aki teketória nélkül elhárította a felkérést, hogy nagy tanítóvá váljon Alexandriában.

⁶ ¶ Jézus visszatért Názáretbe. Ennek az évnek a hátralévő része az egész pályafutásának legeseménytelenebb hat hónapja volt. Élvezte ezt az átmeneti, lélegzetvételnyi időt, amikor szünetelt a problémák megoldásának és a nehézségek leküzdésének megszokott programja. Sok bensőséges együttlétet élt meg a mennyei Atyjával és rengeteget fejlődött az emberi elméje feletti uralom megszerzése terén.

⁷ De az emberi ügyek az idő és tér világain nem sokáig mennek simán. Jakab decemberben bizalmas megbeszélést folytatott Jézussal, tudtára adva, hogy nagyon beleszeretett Esztába, egy názáreti fiatal nőbe, és hogy valamilyen majd szeretnének összeházasodni, ha a dolgot nyélbe tudják ütni. Felhívta a figyelmet arra a tényre, hogy József hamarosan betölti a tizennyolc éves kort, és hogy ez jó alkalom volna a számára, hogy tapasztalatot szerezzen abban, hogy mennyire boldogul a családfői feladattal. Jézus megadta a hozzájárulását Jakab megházasodásához két évvel későbbre, feltéve, hogy időközben megfelelően felkészíti Józsefet az otthoni ügyek vezetésére.

⁸ És ekkor a dolgok elkezdtek megtörténni — házasságkötés volt készülóban. Jakab azon sikerén felbuzdulva, hogy elnyerte Jézus beleegyezését a házasságkötésbe, Mirjám is a bátyja-apja elé állt a terveivel. Jákob, az ifjabb kőműves, egykor Jézus önjelölt bajnoka, jelenleg Jakab és József üzlettársa, már régóta szerette volna elnyerni Mirjám kezét. Miután Mirjám ismertette Jézussal a terveit, Jézus úgy rendelkezett, hogy Jákob jöjjön el és hivatalosan is kérje meg a lányt és megígérte, hogy áldását fogja adni a házasságra, mihelyt Mirjám úgy érzi, hogy Márta már felkészült a legidősebb leány feladatainak ellátására.

⁹ ¶ Amikor otthon volt, Jézus folytatta a tanítást az esti tanodában heti három alkalommal, gyakran olvasott fel az írásokból a zsinagógában szombatokként, meglátogatta az anyját, tanította a gyerekeket és általában véve is úgy viselkedett, mint az Izrael államközösségébe tartozó Názáret derék és tiszteletreméltó polgára.

6. A HUSZONÖTÖDIK ÉV (KR.U. 19)

¹ Ez az év úgy indult, hogy a názáreti család minden tagja jó egészségnek örvendett és az év során minden gyermek befejezte az előírt képzést, kivéve azt a munkát, melyet Mártának Ruth számára teljesítenie kellett.

² ¶ Jézus az emberi faj egyik legerőteljesebb és legkifinomultabb egyede volt, mely Ádám kora óta a földön megjelent. A testi fejlődése fenséges volt. Az esze tevékeny, éles és kutató volt — összehasonlítva a kortársai átlagos elméleti alkatával, az elméleti képességei óriási méreteket öltöttek — és a szelleme valóban emberien isteni volt.

³ ¶ A család pénzügyi helyzete a József-féle ingatlan elvesztése óta most volt a legjobb. Teljesítették az utolsó

részletfizetést is az átutazók pihenőhelye melletti javító-műhelyért; nem tartoztak senkinek és évek óta először volt némi megtakarított pénzük is. Lévén, hogy a helyzet így alakult, és mert a többi öccsét is ő vitte el először a páska-ünnepre Jeruzsálembe, Jézus úgy döntött, hogy most Júdást (aki éppen akkor fejezte be a tanulmányait a zsinagógái tanodában) kíséri el az első templomlátogatására.

⁴ Jeruzsálembe és onnan vissza ugyanazon az útvonalon haladtak, a Jordán völgyén át, mivel Jézus attól tartott, hogy bajba kerülnek, ha az öccsével Szamarián keresztül mennek. Júdás már Názáretben is több kisebb bajba került a heves természete, valamint az erős hazafias érzelmei miatt.

⁵ Idejekorán értek Jeruzsálembe és éppen az első templomi látogatásra tartottak, melynek látványa a lelke mélyéig felkavarta Júdást és erős felindulást keltett benne, amikor is véletlenül összetalálkoztak a betániai Lázárral. Mialatt Jézus Lázárral beszélgetett és a páska-ünnep közös megülését próbálta megszervezni, Júdás komoly bajba sodorta mindannyiukat. A közelben állt őrséget egy római katonáé, aki tiszteletlen megjegyzést tett egy arra haladó zsidó leányra. Júdásban felizzott a felháborodás és nem habozott kifejezésre juttatni a neheztelését az ízléstelenség miatt a katonával szemben és persze az ő hallótávolságán belül. Akkortájt a római légiosok nagyon érzékenyen fogadtak minden olyasmit, ami a zsidók által elkövetett tiszteletlenség határát súrolta; így az őr nyomban letartóztatta Júdást. Ez már túl sok volt az ifjú hazafinak, és mielőtt Jézus a tekintetével figyelmeztethette volna, a fiú a szavain keresztül csak úgy zúdította ki magából a benne felgyülemlett Róma-ellenes érzelmeket, mellyel csak rontott a helyzetén. Júdást és az őt elkísérő Jézust egyből a katonai fogdába vitték.

⁶ Jézus megpróbálta elérni, hogy vagy haladéktalanul tárgyalják meg Júdás ügyét, vagy engedjék el még időben a páska-ünnepre aznap este, de a kísérletei nem jártak sikerrel. Tekintettel arra, hogy a következő nap „szent összejövetel” volt Jeruzsálemben, így még a rómaiak sem mertek egy zsidót megvádolni. Ennek megfelelően Júdás őrizetben maradt a letartóztatását követő második nap reggeléig és Jézus vele maradt a fogdában. Nem voltak jelen a templomban a törvény fiainak az Izráel teljes jogú polgáiraiva történő felavatási szertartásán. Júdás e hivatalos szertartáson még néhány évig nem esett át, egészen addig, amíg legközelebb nem járt Jeruzsálemben a páska-ünnep miatt, valamint a zélóták melletti buzdító munka kifejtése érdekében, mely hazafias szervezetnek tagja volt és amelyben igen tevékeny szerepet vállalt.

⁷ A tömlöcben töltött második napjuk délelőttjén Jézus megjelent a katonai előljáró előtt Júdás érdekeit képviselve. Azzal, hogy elnézést kért az öccse fiatalsága miatt és azzal a további magyarázatot adó és józan beszámolóval, melyben utalt azon esemény ingerlő jellegére, mely az öccse letartóztatásához vezetett, Jézus úgy befolyásolta az ügy alakulását, hogy az előljáró azon véleményének

adott hangot, hogy a fiatal zsidónak talán lehetett valamilyen mentsége az erőszakos kifakadásra. Miután figyelmeztette Júdást, hogy ne ragadtassa magát még egyszer ilyen meggondolatlanságra, elengedve őket azt mondta Jézusnak: „Jobban tennéd, ha szemmel tartanád a fiút; még sok bajt hozhat mindannyitok fejére.” És a római bíró igazat szólt. Júdás sok bajt okozott Jézusnak, és a bajok mindig ugyanolyan jellegűek voltak — összetűzések a polgári hatóságokkal, melyek a meggondolatlan és esztelen hazafias kirohanásaiból származtak.

⁸ Jézus és Júdás az éjszakára átment Betániába, elmesélve, hogy miért nem jelentek meg az egyeztetett időpontban a páska-ünnepi estebédre, és másnap haza is indultak Názáretbe. Jézus nem beszélt a családnak az öccse jeruzsálemi letartóztatásáról, de hosszan elbeszélgetett Júdással a történekről nagyjából három héttel a visszatérésüket követően. A Jézussal való beszélgetés után Júdás maga mondta el a dolgot a családnak. Sohasem felejtette el azt a türelmet és elnézést, melyet a bátyja-apja tanúsított végig e nagy megpróbáltatást jelentő élmény során.

⁹ Ez volt az utolsó olyan páska-ünnep, melyre Jézus a saját családjá valamely tagjával látogatott el. Az Ember Fia egyre jobban lazított a saját húsaival és véreivel való szoros kapcsolaton.

¹⁰ ¶ Ebben az évben az ellazult elmélyedés időszakait gyakran megtörte Ruth a játszótársaival. És Jézus mindig kész volt elhalasztani a világ és a világegyetem dolgával kapcsolatos jövőbeli munkáján való gondolkodást, hogy osztozhasson e gyermekek tiszta örömeiben és ifonti boldogságában, akik sohasem unták hallgatni Jézust, amint a Jeruzsálemben tett különböző útjairól beszámolót tartott. Nagyon élvezték az állatokról és a természetről szóló történeteit is.

¹¹ A gyerekeket mindig szívesen látta a javító-műhelyben. Jézus homokot, faelemeket és köveket hordott a műhely melletti részre, és a gyerkőcök csapatostul jöttek, hogy ott játsszanak. Amikor beleuntak a játékba, a bátrabbak belestek a műhelybe és ha az üzlet vezetője éppen nem volt elfoglalt, bemerészkedtek és azt mondták neki, hogy „Jósua bácsi, gyere ki és mesélj nekünk egy jó kis történetet”. Majd a kezét megfogva odahúzták a kedvenc kövéhez, melyre leülhetett a műhely sarkánál, míg a gyerekek félkörben a földön foglaltak helyet. És mennyire szerettek e kis emberek Jósua bácsival lenni. Megtanultak nevetni, szívből nevetni. Szokásuk volt az is, hogy egy-két kisebb gyerkőc az ölébe mászott és a térdén foglalt helyet, álmélkodva figyelve az általa előadott érzésteli történeteket. A gyerekek szerették Jézust, és Jézus is szerette a gyerekeket.

¹² A barátai nehezen értették meg az észbeli tetteinek sorát, hogy miként tudott olyan hirtelenül és olyan teljesen átállni a mély politikai, bölcséleti, illetőleg vallási vitákról a könnyed és vidám játéokra ezekkel a három- és öt éves közötti életkorú kisgyermekkel. Ahogy a saját öccsei és húgai felnőttek, ahogy több lett a szabadideje és mielőtt az unokák megszülettek volna, Jézus nagyon sok figyelmet fordít

tott e kicsikre. De nem élt elég hosszú ideig a földön ahhoz, hogy sokáig élvezhesse az unokákat.

7. A HUSZONHATODIK ÉV (KR.U. 20)

¹ Az év kezdetére a názáreti Jézusban erősen tudatosult, hogy sokrétű, eredendő hatalommal rendelkezik. Ugyanakkor arról is meg volt győződve, hogy e hatalmat a személyisége révén, az Ember Fiaként nem használhatja addig, amíg el nem jön az ő ideje.

² Ekkoriban sokat gondolkodott, de keveset beszélt az ő és a mennyei Atyja viszonyáról. És mindezen elmélkedéseinek összegzését egy alkalommal a hegytetőn elmondott imájában fejezte ki, amikor ezt mondta: „Függetlenül attól, hogy ki vagyok és hogy milyen hatalmat gyakorlok vagy nem gyakorlok, eddig mindig alávettem magam és ezután is mindig alávetem magam a paradicsomi Atyám akaratának.” És mégis, amint e férfi a názáretbeli munkáját végezte, a szó szoros értelmében igaz volt — egy egész világegyetem vonatkozásában — hogy „őbenne rejlik a bölcsesség és tudás minden kincse”.

³ ¶ A család ügyei az egész év folyamán simán mentek, kivéve Júdás dolgait. Jakab évekig vesződött az öccsével, akinek nemigen akaródzott munkába állni és nem is lehetett rá számítani abban, hogy kivegye a részét a családi kiadások fedezéséből. Bár otthon akart lakni, nem volt elég lelkiismeretes ahhoz, hogy a család eltartásából a rá eső részt megkeresse.

⁴ Jézus a béke híve volt, és folyamatosan kellemetlen helyzetbe hozták őt Júdás harcias fellépései és a számos hazafias kirohanása. Jakab és József mellett volt, hogy Júdást üzzék el a háztól, Jézus azonban nem egyezett bele. Amikor Júdás a türelmüket már komolyan próbára tette, Jézus csak annyit tanácsolt nekik: „Legyetek türelmesek. Legyetek bölcsök a szándékokat illetően és meggyőzőek az életetekben, hogy az öcsétek előbb ismerje meg a helyesebb utat, és aztán kényszerítsétek, hogy kövessen benneteket.” Jézus bölcs és szeretetteljes tanácsa megakadályozta a család szétszakadását; együtt maradtak. De Júdást egészen a házasságkötéséig nem sikerült észre téríteni.

⁵ Mária ritkán beszélt Jézus jövőbeli küldetéséről. Amikor csak előjött a kérdés, Jézus mindössze annyit válaszolt, hogy „még nem jött el az én időm”. Jézus nem sokkal korábban végzett azzal a nehéz feladattal, hogy a családját elválassza a személyiségének közvetlen jelenlététől. Késlekedés nélkül tette meg az előkészületeket arra a napra, amikor majd következetesen végrehajthatja az eme názáreti otthontól való elszakadást, hogy hozzáfogjon az embereknek való igazi segédkezés tevékeny előmunkálataihoz.

⁶ Ne hagyjátok figyelmen kívül azt a tényt, hogy a hetedik alászállásán Jézusnak az volt az elsődleges küldetése, hogy megszerezze a teremtményi tapasztalást, elnyerje a főhatalmat a Nebadonban. És éppen e tapasztalás megszerzésében a legfelsőbb szinten nyilatkoztatta ki a paradicsomi Atyát az Urantia és a maga egész helyi világegyeteme számára. E célok mellett, mintegy élve a lehetőséggel,

felvállalta e bolygó ama kusza ügyeinek a rendbetételét is, melyek a Lucifer-féle lázadással függtek össze.

⁷ ¶ Ebben az évben Jézusnak a szokásosnál több szabadideje volt, és sok időt szentelt arra, hogy felkészítse Jakabot a javítóműhely vezetésére és Józsefet a család ügyeinek irányítására. Mária megérezte, hogy Jézus elhagyni készül őket. Elhagyja őket, de vajon hová megy? Mit akar csinálni? Már éppen felhagyott a gondolattal, hogy Jézus a Messiás. Nem volt képes megérteni őt; Mária egyszerűen nem tudta megérteni az elsőszülött fiát.

⁸ Ebben az évben Jézus sok időt töltött a családja egyes tagjaival. Gyakran vitte őket magával hosszú sétákra a hegyre és a környező vidékre. Az aratás előtt elvitte Júdást a gazdálkodó nagybátyjukhoz, aki Názárettől délre élt, de Júdás az aratás után nem sokáig maradt ott. Elszökött, és Simon később a tavi halászoknál akadt rá. Amikor Simon hazavitte, Jézus elbeszélgetett a szökevény fiúval és mivel az halász akart lenni, elvitte Magadánba és egy rokonnak, egy halásznak a gondjára bízta; és attól fogva Júdás elég jól és rendszeresen dolgozott a házasságáig, és a házasságkötést követően is halász maradt.

⁹ ¶ Végül elérkezett a nap, amikor Jézusnak minden öccse eldöntötte, hogy mi akar lenni, és mindannyian munkába is álltak. A terep tehát elő volt készítve ahhoz, hogy Jézus elmenjen otthonról.

¹⁰ ¶ Novemberben egy kettős esküvőre is sor került. Jakab és Eszta, valamint Mirjám és Jákob kötött házasságot. Ez igazán örömteli esemény volt. Még Mária is újra boldog volt, attól eltekintve, hogy néha-néha ráeszmélt, hogy Jézus hamarosan el fog menni. Nagy bizonytalanság terhét cipelte: hacsak Jézus leülne vele és olyan őszintén megbeszelnének mindent, mint amikor kisfiú volt, de Jézus kitaratóan hallgatott; mélyen hallgatott a jövőjéről.

¹¹ Jakab és a fiatalasszony, Eszta egy takaros kis házba költözött a város nyugati részén, mely a lány apjának ajándéka volt. Miközben Jakab továbbra is támogatta az anyja háztartását, a hozzájárulását a házassága miatt a felére csökkentette, és Jézus hivatalosan is Józsefet jelölte meg családfőként. Júdás most már nagyon megbízhatóan küldte haza a hozzájárulását minden hónapban. Jakab és Mirjám esküvője nagyon jó hatással volt Júdásra, és amikor a kettős esküvő másnapján elindult vissza, a halászmunkájának helyszínére, biztosította Józsefet, hogy számíthat arra, hogy „teljesítem minden kötelességemet, és még többet is, ha szükséges”. És betartotta az ígértét.

¹² Mirjám Mária közvetlen szomszédságában lakott Jákob házában, mivel az idősebb Jákob időközben már megtért az őseihez. Mirjám helyét Márta töltötte be a házban, és az új felállás zökkenőmentesen működött is még az év vége előtt.

¹³ ¶ E kettős menyegző napján Jézus fontos megbeszélést tartott Jakabbal. Bizalmasan közölte vele, hogy a ház elhagyására készül. A javítóműhely feletti teljes rendelkezési jogot Jakabnak adta át, hivatalosan és ünnepélyesen lemondott József háza urának címéről, és rendkívül meghatóan öccsét, Jakabot nevezte ki „az apám házában fejévé és

védelmesítőjévé”. Egy titkos szerződést fogalmaztak és írtak alá ketten, melyben kikötötték, hogy a javítóműhely ajándékként való átadásáért cserébe Jakab azonnal teljes pénzügyi felelősséggel tartozik a családnak, s ezzel mentesíti Jézust minden ilyen irányú további kötelezettsége alól. A szerződés aláírását követően, miután a költségvetést úgy alakították, hogy a család tényleges kiadásai Jézus hozzájárulása nélkül is fedezhetőek legyenek, Jézus ezt mondta Jakabnak: „De fiam, én minden hónapban továbbra is fogok nektek valamennyit küldeni, míg el nem jön az én

időm, de amit küldök, azt az alkalmi szükségletek fedezésére fordítsd. A hozzájárulásomat a család szükségleteinek kielégítésére vagy a családi kedvtelésre költsétek, ahogy gondoljátok. Betegség esetén használjátok vagy olyan váratlan szükséghelyzetek megoldására, melyek a család bármely tagját érinthetik.”

¹⁴ És Jézus így készült fel arra, hogy hozzáfogjon a felnőttkori élete második és az otthonától külön eltöltendő szakaszához, mielőtt az Atyja ügyében a nyilvános munkát meg nem kezdi.